

РЕШЕНИЕ

№ 3898

гр. София, 11.06.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.05.2018 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2444** по описа за **2018** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [улица], представлявано от К. Х. Г., срещу Решение № 320719 от 23.01.2018 г., постановено по НАХД № 18804/2017 г. по описа на Софийски районен съд, 130 - ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 29-0000222/24.11.2016г., издадено от главния директор на Главна дирекция „Инспекция по труда“ при ИА “Г.“, с което на дружеството на основание чл.414, ал.1 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева за нарушение на чл.4, ал.3 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ.

В касационната жалба се излага становище за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на атакуваното решение поради това, че е немотивирано и предходната съдебна инстанция не се е произнесла и не е взела предвид всички наведени в жалбата възражения. Касаторът счита, че наказателното постановление е нередовно връчено. Искане се от съда решението на СРС да бъде отменено, като вместо него бъде постановено друго, отменящо процесното наказателно постановление. В съдебно заседание, дружеството е редовно призовано, представлява се от адв.Х. която поддържа жалбата. Посочва, че при постановяване на решението СРС неправилно е

приел, че е налице съответствие между установената фактическа обстановка и правната квалификация на нарушението в НП, както и че неправилно е приложена санкционната норма на чл.414, ал.1 от КТ, вместо тази на чл.414, ал.3 от КТ.

Ответникът по касация – Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, представлява се от юрк. Г., която оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението на Софийски районен съд като правилно и законосъобразно и да остави касационната жалба без уважение.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София- град, V касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е Основателна по следните съображения:

Софийски районен съд, въз основа на приложените писмени доказателства и събраните в съдебното следствие гласни такива, е установил от фактическа страна, че на 26.09.2016 г., около 10.50 ч. свидетелят С. извършила проверка по спазване на трудовото законодателство в обект в [населено място], [улица]-217, стопанисван от дружеството-жалбоподателя [фирма], представляващ апартаментен хотел с магазини и подземен паркинг. При проверката по документи на 30.09.2016 г. и на 05.10.2016 г. в сградата на ИА“Г.“ е констатирано, че лицето Н. Г. У. има сключен трудов договор с дружеството от 26.09.2016 г., въз основа на който е започнал да полага труд на същата дата, преди работодателят да му връчи копие на хартиен носител от завереното уведомление по чл.62, ал.5 от КТ. На 30.09.2016 г. в Главна дирекция „Инспектиране на труда“ е представен сключеният трудов договор с Н. У. от 26.09.2016 г., с дата на постъпване на работа на 26.09.2016 г. От контролните органи се установило, че справката за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ е от 27.09.2016 г. в 15:21 часа, т.е трудовият договор е регистриран в системата на НАП в рамките на следващия ден от сключването на трудовия договор. При така изложеното, контролните органи, констатирани, че работникът е започнал работа преди да му бъде връчено уведомлението за регистрира трудов договор от работодателя, съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращането на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ.

За констатираното нарушение бил съставен Акт за установяване на административно нарушение № 29-0000222/05.10.2016 г., въз основа на който било издадено и обжалваното наказателно постановление, с което на жалбоподателя била наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл.4, ал.3 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ на основание чл.414, ал.1 от КТ.

Съгласно чл. 218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата или протеста пороци на решението, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно. Следователно, за допуснати съществени процесуални нарушения, както и за явна несправедливост на наложеното наказание касационният съд ще следи само, ако са наведени от касатора като касационни основания.

Със заповед № 3-0171/11.02.2016 г., изпълнителният директор на ИА „Главна инспекция по труда“ е делегирал правомощията си да издава наказателни постановления на главния директор на ГД „Инспекция по труда“, следователно Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, в законоустановената писмена форма и не страда от пороци, обосноваващи отмяната му на това основание.

Административното наказание е наложено на дружеството, за това, че в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, е нарушил разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 5 от 29 декември 2002 г., която регламентира задължението за същия да връчи на работника или служителя преди постъпването му на работа копие на хартиен носител от завереното уведомление, като връчването се удостоверява с подписа на работника/служителя срещу името му в справката за заверените уведомления. Посочената норма регламентира по какъв начин следва да се извърши връчването на екземпляр от завереното уведомление по чл. 62, ал. 3 КТ и как всъщност това връчване следва да бъде удостоверено по начин, който да го доказва. Наредба № 5 от 29 декември 2002 г. е издадена от министъра на труда и социалната политика, на основание чл. 62, ал. 5 КТ, и съгласно чл. 7, ал. 2 от Закона за нормативните актове, тя е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен. Тази наредба детайлно регламентира данните, които следва да се съдържат в уведомлението, т.е. неговото съдържание, редът и начинът за неговото изпращане, сроковете, в които следва да се подадат съответните уведомления в различните хипотези, регламентирани в чл. 3 от същата наредба, действията, които извършва съответната ТД на НАП, след получаване на уведомленията и образецът на издаваната справка за приети и отхвърлени уведомления, начинът и реда за поправяне на грешки в подадените уведомления. Тази наредба въвежда задължение за работодателя да връчи на работника или служителя завереното уведомление по точно регламентиран ред и начин, разписани в съответните текстове на нормативния акт от по-висока степен, за прилагането на които тя е издадена.

В случая, в хода на проведеното административнонаказателно производство, се установява, че в проверявания обект на 26.09.2016 г., около 10.50 часа, Н. У. е заварен да работи без преди това работодателят [фирма] да му е предоставил на хартиен носител копие от завереното уведомление по чл. 62, ал. 5 КТ. Представен е трудов договор от 26.09.2016 г., сключен между касатора и У., подписан от страните, в който като дата на постъпване на работника е посочена датата на проверката. На 27.09.2016 г., в 15.21 часа е било подадено уведомление по чл. 62, ал. 5 КТ за посочения по-горе договор (съгласно представена справка на регистър на трудови договори).

При тази фактическа обстановка, въззивният съд е приел, че описаното в АУАН и НП нарушение правилно е квалифицирано по чл. 4, ал. 3 от Наредба № 5/2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. По делото не се оспорват установените факти, а правилното приложение на материалния и процесуалния закон при постановяване на процесното НП.

Въз основа на установените по делото факти, съдът намира, че при постановяване на решението СРС е допуснал нарушение на материалния закон.

Незаконосъобразен е изводът на районния съд, че е налице съответствие между установената фактическа обстановка и правната квалификация на нарушението в НП. По делото не е спорно, че към датата на извършената проверка лицето Н. Г. У. е

сключило валиден трудов договор с [фирма], в качеството му на работодател, който му е връчен. Към датата на сключване на договора, не е имало подадено уведомление до компетентната ТД на НАП по чл. 62, ал. 3 КТ. Същото е депозирано надлежно на следващия ден. Както въззивният съд е установил, трудовият договор между работника и касатора е регистриран на 27.09.2016 г. Изрично в попълнената от лицето декларация е посочено, че не е получил копие от заверено уведомление. Това деяние е квалифицирано от административнонаказващия орган като нарушение на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 5/2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомление по чл. 62, ал. 5 КТ, а не на чл. 62, ал. 3 КТ. Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 3, изр. 1 КТ в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Нормите на Наредба № 5/2002 г. са специални по отношение на формата, съдържанието и реда за извършване на дейността по уведомяване на НАП, което е видно и от самото заглавие на подзаконовия нормативен акт. Нормата на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 5/2002 г. инкорпорира съдържанието на чл. 63, ал. 2 във връзка с ал. 1 КТ, че работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави следните документи - екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите (преди постъпването на работника на работа). Нормите на чл. 63, ал. 1 и ал. 2 КТ, които са и норми от по-висока степен, не са коментирани от контролните органи нито в протокола от извършената проверка и АУАН, нито в оспореното НП. Не е обсъден въпроса и не са изследвани факти и обстоятелства относно нарушение на тредневния срок за регистриране на договора, доколкото, в конкретния случай, регистрацията е извършена в срок до един ден, от сключването на договора, който е валидно връчен на работника, не е обсъдена тежестта на това деяние и неговите фактически последици, с оглед конкретните факти по делото. Посочените от актосъставителя, а впоследствие и от наказващия орган норми от Наредба № 5/2002 г. не могат да заменят законовата разпоредба, съдържаща общото правило за поведение по чл. 62, ал. 3, изр. 1 КТ, която визира различно деяние, от това, за което е наложено административно наказание в процесното НП. Следва да се отбележи, че административнонаказващият орган, неправилно е приложил и съответната санкционна норма. Нормата на чл. 414, ал. 3 КТ предвижда имуществена санкция за работодател, който наруши изрично посочени разпоредби на кодекса, сред които е тази на чл. 62, ал. 3. В процесното НП, наказанието наложено на основание общата санкционна норма на чл. 414, ал. 1 КТ, която се отнася за нарушения на разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. При наличието на специална правна норма и при предвидени в нея размери на имуществените санкции, административно наказващият орган е следвало да приложи специалната норма чл. 414, ал. 3 КТ. Следва са се отбележи, че в процесното решение, както в мотивите, във връзка с предмета на обжалване, така и в диспозитива, неправилно от страна на СРС, е отразен и номера на процесното НП.

Въз основа на изложеното и на основание установените в настоящото производство касационни основания, по чл. 218, ал. 2 АПК съдът констатира незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде отменено. По

гореизложените мотиви на отмяна подлежи и Наказателно постановление /НП/ № 29-0000222/24.11.2016г., издадено от главния директор на Главна дирекция „Инспекция по труда“ при ИА „Г.“.

Воден от горното, Административен съд София- град, V касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №320719/23.01.2018 г., постановено по НАХД № 18804/2017 г. по описа на Софийски районен съд, 130 – ти състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление /НП/ № 29-0000222/24.11.2016г., издадено от главен директор на ГД “Инспектиране на труда“ към ИА „Главна инспекция по труда”.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: